

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟ HIND Mi-24VM

Η πρώτη σημαντική προσπάθεια εκσυγχρονισμού του Mi-24 υπήρξε το ρωσικό πρόγραμμα Mi-24VM το 1994, που ξεκίνησε το τότε γραφείο Mil με δική του χρηματοδότηση. Αν και απέβλεπε κυρίως σε εξαγωγές, υπήρχε πάντα η ελπίδα ότι και ο ρωσικός στρατός θα υιοθετούσε κάποιες από τις προτάσεις. Για την ευκολότερη υλοποίησή του, το πρόγραμμα διαχωρίστηκε σε τέσσερα Block-«πακέτα» που αναβάθμιζαν σταδιακά τις δυνατότητες του ελικoptέρου.

Block 1. Περιλάμβανε τη δομική ανακατασκευή και επέκταση του ορίου ζωής του αεροσκάφους. Ο πυργίσκος του βαρέος πολυβόλου του ρύγχους αντικαθίστατο με το διπλό πυροβόλο GSh-23L (σύστημα MPPU-24), ενώ προαιρετικά ενσωματώνονταν τα αντιαερματικά βλήματα Shturm και το σκοπευτικό ASP-17B για τα μη κατευθυνόμενα όπλα. Στον τομέα της αυτοπροστασίας, εκτός του RWR SPO-15, τοποθετούνταν και έξι διανομείς θερμοβολιδιών ASO-2V. Για τον κύριο εξαγωγικό στόχο, το ελικoptερο ήταν γνωστό σαν Mi-35VP για το βασικό πακέτο, ενώ με την ενσωμάτωση του πυραυλικού συστήματος και του λοιπού εξοπλισμού γινόταν Mi-35M.

Block 2. Σε καθεμία από τις θέσεις του πιλοτηρίου τοποθετείτο μια έγχρωμη οθόνη Goefizyka είτε για την απεικόνιση κινούμενου χάρτη ή για εικόνα από αισθητήρες στόχευσης, ενώ ο συνολικός φωτισμός ήταν πλέον συμβατός με διόπτρες NVG. Για την εξοικονόμηση βάρους, το σύστημα προσγείωσης έγινε πλέον σταθερό, ενώ οι πτέρυγες μικρύναν και είχαν μόνο τέσσερις πυλώνες οπλισμού για 16 συνολικά βλήματα Shturm-V. Εναλλακτικά, σε δύο από τους πυλώνες μπορούσαν να μεταφερθούν δύο ζεύγη βλημάτων αέρος-αέρος 9M36 Strela-3. Επιπλέον, για την αύξηση των επιδόσεων και της αξιοπιστίας και τη μείωση των αναγκών συντήρησης, έγιναν διάφορες αλλαγές, συμπεριλαμβανομένης της τοποθέτησης πτερυγίων κυρίως στροφείου από σύνθετα υλικά και ουραίου στροφείου τύπου «X». Η αναβάθμιση αυτή απέδιδε το Mi-35M-1 για εξαγωγή και το Mi-24VM-1 για τα τυχόν ρωσικά ελικoptερα.

Block 3. Οι αλλαγές εδώ αφορούσαν κυρίως πρόσθετο εξοπλισμό, όπως το σύστημα επικοινωνιών UHF/VHF R-999, που ενσωμάτωνε επίσης τη δυνατότητα ασφαλούς μετάδοσης δεδομένων, λειτουργώντας σαν modem. Επιπλέον, το πυροβόλο GSh-23L αντικαταστάθηκε από το υδρόψυκτο GSh-23V, ενώ πιστοποιήθηκε και η χρήση του βλήματος αέρος-αέρος 9M39 Igla. Η παραλλαγή αυτή ήταν αντίστοιχα γνωστή σαν Mi-35M-2 και Mi-24VM-2.

Block 4. Στο στάδιο αυτό, το ελικoptερο αποκτούσε νέο σύστημα ελέγχου βολής PRNK-24 με ψηφιακό υπολογιστή TsVM, ηλεκτροοπτικό σύστημα αποκάλυψης-πρόσκτησης στόχων ημέρας/νύκτας (Low Level Light) Zenit Tor-24, που αντικαθιστούσε το κλασικό Raduga, καθώς και νέα σκοπευτικά για μη κατευθυνόμενα όπλα. Σαν αποτέλεσμα, ο κύριος οπλισμός του ελικoptέρου ήταν πλέον τα βλήματα 9M120 Ataka. Επιπλέον, ο εξοπλισμός αυτοπροστασίας αποτελείτο από το νέο RWR SPO-32, οι διανομείς ASO-2V απέκτησαν αποτελεσματικότερες θερμοβολίδες, ενώ στη θέση του παρεμβολέα L-166 τοποθετήθηκε ένα νέο συγκρότημα αποτελούμενο από σύστημα προειδοποίησης επερχόμενου βλήματος Mak-UFM και σύστημα προειδοποίησης λέιζερ Otklik. Οι αντίστοιχες εκδόσεις του ελικoptέρου ήταν γνωστές σαν Mi-35M-3 και Mi-24VM-3.

Block 5. Το «πακέτο» αυτό αφορούσε κυρίως την προσθήκη ειδικού εξοπλισμού ρωσικής ή δυτικής προέλευσης ανάλογα με τις απαιτήσεις του πελάτη, όπως οθόνες LCD, πυργίσκος FLIR (Thales Chlio ή UOMZ GOES-342), αδρανειακό σύστημα ναυτιλίας (Sagem Nadir 10 ή το ρωσικό IKV), δορυφορικό σύστημα ναυτιλίας (GPS ή το ρωσικό Glonass) κ.ά.

Υποστηρίζοντας το συνολικό πρόγραμμα, κατασκευάστηκαν πέντε πρωτότυπα που αντιπροσώπευαν περίπου τα τέσσερα στάδια εκσυγχρονισμού συν ένα πέμπτο που επιδείχθηκε στην αεροναυτική έκθεση του Παρισιού το 2005 και αφορούσε το Block 5 με τον γαλλικό εξοπλισμό που αναφέρθηκε παραπάνω. Χωρίς όμως εξαγωγικό πελάτη και με δεδομένο ότι ο ρωσικός στρατός δεν επέδειξε ενδιαφέρον, το πρόγραμμα του Mi-24VM/Mi-35M πάγωσε.

